

Iată Omul, de Marcel Urs

Isus a ieșit afară, purtând cununa de spini și haina de purpură. „Iată omul!” le-a zis Pilat iudeilor. Suntem din nou în preajma Sărbătorii Paștelui, sărbătoarea Învierii Domnului.

Tot în această perioadă mai comemorăm: Floriile - intrarea lui Isus în Ierusalim, călare pe un măgar; Joia Mare - rugăciunile lui Isus în grădina Getismani, prinderea Lui de către ceata ostașilor și de către apozii trimiși de preoții cei mai de seamă și de farisei; Vinerea Mare - aducerea Lui înaintea lui Pilat, "judecata" și Răstignirea pe cruce; Paștele sau Duminica Învierii - Isus învie într-un mod miraculos dintre cei morți.

Paștele este cea mai importantă sărbătoare a anului pentru creștini, mai importantă chiar și decât Crăciunul. De ce sunt importante aceste sărbători pentru noi? De ce a trebuit să moară Hristos? "Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus

Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:23). Iar la Romani 5:8 citim că, "Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi."

Era prin anul 30 î.d.H. Undeva prin provincia romană Palestina, un Om simplu, un tâmplar numit Isus de prin localitatea Nazaret a început să învețe norodul despre venirea Împărăției lui Dumnezeu. Secole la rând, evreii așteptau un Mântuitor, un Mesia care trebuia să vină să îi elibereze de rău și disperare, dar mai ales de robia romană. Și acest Isus se părea că se comportă ca un Mesia. Înconjurat de un grup de 12 apostoli, Isus a început să atragă o mulțime tot mai mare de oameni de prin Galileea și Iudeea. Făcea minuni mari, vindeca ologi, orbi, șchiopi, transforma apa în vin, înmulțea pâini și pești, ierta păcate, ba încă învia și din morți.

Toate acestea îi deranjau pe mai marii preoți din acea vreme. Așa-ziii farisei erau incomodați de învățăturile acestui tâmplar, care parcă venise să le strice socotelile. Și de aceea au pus la cale să îl omoare. Au aranjat cu unul dintre apropiații acestuia să îl trădeze. După ce l-au prins, l-au adus înaintea procuratorului roman din regiune, Pilat din Pont, care, după ce l-a interogat și nu i-a găsit nici o vină, a pus să fie bătut bine de către soldații săi. Până la urmă, Pilat, temându-se de o posibilă răscoală instigată de marii preoți de la Ierusalim și la cererea lor insistentă, îl răstignește pe Isus pe o cruce, între doi tâlhari.

În Epistola după Matei citim că Pilat a poruncit ca Isus să fie bătut cu nuiiele, însă potrivit oamenilor de știință care au studiat acest tip de pedeapsă din timpul imperiului roman, bătaia se făcea cu un fel de bici din piele numit flagrum sau flagellum care avea mai multe curele, iar la capătul fiecăreia erau legate bucăți de plumb sau oase mici pentru a "mușca" cât mai tare de corpul celui care primea această pedeapsă. Persoana era dezbrăcată de haine pentru ca pedeapsa să fie cât mai eficientă. Numărul de lovituri depindea de greutatea faptei comise. Una dintre legile iudaice, nu permitea mai mult de 40 de lovituri. Însă pedeapsa fiind executată de către soldații romani, este greu de crezut că aceștia au respectat legea iudaică. Loviturile erau atât de crâncene încât lăsau urme adânci pe corp, ba mai mult chiar, după câteva lovituri, carnea începea să se rupă și de cele mai multe ori după terminarea pedepsei, corpul era doar o rană deschisă de carne vie și sânge și chiar se vedeau coastele. În cazul lui Isus, imaginea era sinistru, pentru a se împlini cuvintele din Psalmi "Am ajuns ca apa, care se scurge, și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara, și se topește înăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul, și mi se lipește limba de cerul gurii; m-ai adus în țărâna morții."

Crucificarea a fost cea mai crudă metodă de tortură iscodită vreodată de către om. Era așa de obișnuită pe vremea când Evangheliile au fost scrise încât autorii acestora nu au considerat că este necesară descrierea ei detaliată. Se pare că a fost inventată încă de pe vremea Imperiului Persan. Perșii considerau că moartea unui individ nu trebuie să aibă loc atingând pământul, pentru ca nu cumva zeul pământului să fie ofensat de această moarte. Persoana pedepsită prin crucificare îndura suferințe inumane. În poziție culcată, condamnatului i se băteau piroane la incheietura mâinii (ipoteza, cum că piroanele ar fi fost bătute prin palme, nu este plauzibilă, deoarece mușchii din palme nu suportă greutatea corpului), care era întins pe bârna orizontală a crucii, apoi corpul era ridicat pe stâlpul vertical al crucii care era fixat dinainte în pământ. Picioarele la fel, erau bătute în piroane. Locul crucificării era ales în afara orașului, cât mai vizibil, pentru orice trecător, care venea sau pleca din oraș, pentru ca acesta să aibă această imagine ce trebuia să fie o lecție pentru oricine încerca să facă rău sau să se răzvrătească împotriva autorităților romane.

Victima era lăsată să moară pe cruce în bătaia soarelui și înconjurat de muște, care atrase de mirosul proaspăt

al sângelui, se "delectau" cu lichidul vieții care curgea din rănilor trupului și lăsa în urmă o mulțime de viermi care creșteau și se înmulțeau de la oră la alta. Unele persoane mureau foarte repede, prin asfixiere, după doar câteva ore, altele sufereau câteva zile. Se zice că o persoană ar fi supraviețuit 9 zile pe cruce, după care a murit.

Potrivit unor studii despre crucificarea lui Isus, acesta ar fi murit din cauza unui atac de inimă. Sângele, contaminat cu praf și transpirație a îngreunat funcționarea inimii până la oprirea ei. Ostașul roman, care răspundea de moartea celor crucificați, a zdrobit picioarele celor doi tâlhari, pentru ca să moară mai repede, neputându-se sprijini pe picioare. (Ei mureau astfel sufocați, deci mai repede, neavând un punct de sprijin în picioare.) Dar când ostașul a ajuns în dreptul lui Isus, acesta își dăduse sufletul. I-a spintecat pieptul și a ajuns până la inimă, de unde, spune evanghelistul Ioan, a curs apă și sânge. Aceasta este dovada medicală a morții prin atac de cord.

Această crudă pedeapsă prin crucificare a fost abrogată prin anul 337 d.H., când creștinismul a devenit o religie legală în Imperiul Roman, sub domnia lui Flavius Valerius Aurelius Constantin mai cunoscut și sub numele de Constantin cel Mare.

Sunt sigur că fiecare dintre noi suntem familiarizați cu pasajele din Scriptură care descriu suferințele și patimile prin care a trecut Omul Hristos și de cele mai multe ori, obișnuiți fiind cu aceste evenimente, trecem peste ele fără să ne gândim profund la ele și la suferințele prin care a trecut condamnatul la moarte pe nedrept, Isus Hristos.

Fiecare dintre noi, cred că am văzut persoane suferind, accidentate, rănite sau pe patul morții însă nici o persoană nici înainte nici după Hristos, nu a suferit cât și cum a suferit El.

Îmi place foarte mult Psalmul 22, care prevestește cu mult timp înainte suferințele prin care a trecut Mântuitorul, astfel:

- părăsit de Dumnezeu, care s-a îndepărtat de El fără să Îl ajute sau să îi asculte plângerile
- se simțea ca un vierme
- a ajuns de ocară oamenilor și disprețuit de popor
- batjocorit de mulțime
- înconjurat de tauri din Basan care răcneau ca niște lei gata să îl sfâșie. Taurii din Basan, erau o specie de tauri foarte mari și arătoși care pășteau pe pășunile mănoase din țara Refaimiților din Deut. 3:13, care mai era numită și țara uirașilor. În cazul lui Hristos, taurii din Basan, nu erau altcineva decât soldații romani care erau renumiți pentru iscusința și alura războinică pe care o dobândeau încă de când începeau stagiul militar. Slujba de militar era o mare cinste pe vremea imperiului roman.
- a ajuns ca apa care se scurge
- toate oasele i se despărțeau și puteau fi numărate.
- i s-a făcut inima ca ceara și se topea în lăuntru lui
- înconjurat de oameni nelegiuți ca niște câini care dădeau târcole în jurul Lui.
- i-au străpuns mâinile și picioarele

Cât am vrea noi să descriem prin cuvinte suferințele prin care a trecut Isus, parcă tot nu este de ajuns. Nu pot să nu amintesc aici o frântură din poezia lui Costache Ioanid, "VIAȚA" care reflectă atât de profund prin ce a trecut Omul Isus, pentru că noi astăzi să avem parte de un Har așa de mare. Am învățat poezia aceasta încă de când eram copil. Este atât de grăitoare.

"Zi de-april. Un aspru vânt leagănă smochinii.
Sus pe deal, cu chip ciudat, supt de priveghere,
iată-L ținut pe lemn, Omul de durere,
Om deprins cu suferinți... Vai, întoarce-ți fața!
Nu-L privi, că te-nfiori! I se stinge viața.
Numai sânge. Numai răni. Ce păcate grele
L-au adus între tâlhari? Ce blestem să spele?
Împrejur cei înțelepți îl lovesc cu gluma:
-S-a-ncrezut în Dumnezeu... Să coboare-acuma!
Unul din tâlhari, rânjind, s-a întors să-l spuie:
-Dacă ești Mesia Tu, smulge-ne din cuie!
Celălalt se-ncruntă trist: Nu te prinde teama?
Pentru câte-am făcut drept e să dăm seama.
Dar acesta, fără vină, toate le îndură.
și-ntorcând către Isus ochii lui de zgură:
-Doamne, când vei fi-mpărat, să-ți aduci aminte.
De-oi fi țărână în grădini, de-oi fi colb fierbinte,
să mă chemi să-ți văd și eu zilele senine...
și-a răspuns Isus: -Vei fi... azi... în Rai cu Mine!

Numai tu, sărman tâlhar, vezi lumina sfântă?
tu, opaițul ce s-a stins, trestia cea frântă?

Cum? N-o văd cei pricepuți? Doctorii? Soborul?
Preoți, nu vedeți în El Răscumpărătorul?
Când Avram a scos cuțitul fiul spre-a-și străpunge,
Domnul l-a oprit: Destul! Nu-l lovi! Ajunge!
Azi, când Domnul pentru noi Fiul își jertfește,
nu se-nalță nici un glas dintre noi: Oprește! ?
Vai! Acel ce ne-a creat să ne poarte vina?
Orbi, voi nu strigați: Destul! El ne-a dat lumina!
Voi, leproși, ați și uitat trupul plin de sânge?

Dacă voi nu veți striga, pietrele vor plânge,
paturile-n care, triști, au zăcut ologii,
colbu-n care care-L așteptau orbii sinagogii,
cârjele rămase-n drum, peștii din pustie,
giulgiurile ce-au rămas goale în sicrie!
Cum? Să moară chiar Isus? El, Cel fără pată.
Dar a mai iubit ca El cineva vreodată?
Pe-al cui piept și-au mai plecat tâmpla ucenicii?
Cui l-au pus veșminte-n drum, despoind finicii?
Cui Maria l-a jertfit lacrimi la picioare?
Înfioară-te, pământ! Stinge-ți raza, soare!

-Eli, Eli, pentru ce ți-ai întors privirea?
Sunt un vierme, nu un om. M-a ajuns pieirea.
Tauri negri din Basan M-au străpuns... Mă doare...
Mi-au făcut izvoare-n mâini, râuri în picioare.
Își împart veșmântul Meu, aruncându-și sortii.
Eli, Eli, M-ai adus în țărâna morții..."

Nu sunt în măsură să descriu nici pe departe suferințele prin care a trecut Dumnezeu întrupat în Omul Isus.
Totuși mă simt dator să mă gândesc în fiecare zi și să îi mulțumesc pentru ceea ce a făcut El pentru mine.

După toate aceste suferințe inumane, Omul Isus a înviat din morți și prin aceasta sperăm și noi că la fel ca și El,
vom învia la o viață nouă.

"Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei
ce au adormit în El." 1 Tesaloniceni 4:14